

Ύδρα, 13 Αυγούστου 2021

«Η Υπεραγία Θεοτόκος Προστάτιδα του Γένους των Χριστιανών, Προστάτιδα του Γένους των Ελλήνων»

**Ομιλία Πανοσιολογιώτατου Αρχιμανδρίτη π. Βαρθολομαίου Τριανταφυλλίδη -
Αντωνίου, Γραμματέα της Ειδικής Συνοδικής Επιτροπής Πολιτιστικής Ταυτότητος**

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης κ. Εφραίμ,

Αιδεσιμολογιώτατε Άγιε Γενικέ Αρχιερατικέ Επίτροπε και Προϊστάμενε του Ιερού Καθεδρικού
Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου κ. Ακίνδυne,

Σεβαστοί Πατέρες,

Αγαπητοί και φιλέορτοι εν Χριστώ αδελφοί,

Με αισθήματα πολλών θερμών, υϊκών ευχαριστιών προς το Σεπτό πρόσωπο του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου της Ιστορικής ταύτης Ιεράς Μητροπόλεως, με πανηγυρική προσευχητική κατάνυξη και με ιερό δέος, απευθύνομαι σήμερα, κατά την τελευταία ημέρα του εορταστικού δοξολογικού κύκλου των Ιερών Παρακλήσεων προς το Πανάγιο Πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου στην αγάπη σας, αναλαμβάνοντας την διακονία του λόγου, μέσα σ' ένα εξαιρετικά πλούσιο πνευματικά λατρευτικό πρόγραμμα του Ιερού Καθεδρικού Ναού της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, εδώ, στην πανέμορφη Ύδρα, τιμώντας και γεραίροντας το μέγιστο γεγονός στο εορτολογικό απόδειπνο του εκκλησιαστικού χρόνου, αυτό της Κοιμήσεως της Παναγίας Μητέρας του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού, αυτό το γεγονός της μεταστάσεως στους ουρανούς της Παναγίας Μητέρας όλου του ανθρωπίνου Γένους.

Ενώνοντας τη φωνή μας με την Αγιοχαριτωμένη φωνή του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου λέμε περίτρανα: «Αν η Θεοτόκος είναι φυσική Μητέρα του Χριστού και Θετή και Πνευματική Μητέρα όλων των Χριστιανών, έχουμε δίκιο να πούμε ότι άλλη κυρίως μητέρα, δεν έχουμε, παρά μόνον την Θεοτόκο.

Χωρίς την μεσιτεία της Θεοτόκου, δεν μπορεί κανένας να πλησιάσει τον Θεό, ούτε άνθρωπος ούτε άγγελος, διότι αυτή μόνη βρίσκεται στο σημείο μεταξύ της Ακτίστου Αγίας Τριάδος και της κτιστής φύσεως των αγγελικών δυνάμεων.

Διότι μόνον Αυτή έχει τα δευτερεία της Αγίας Τριάδος, επειδή είναι αληθινά.

Μητέρα του Θεού, και Αυτή είναι, όχι μόνον ο Θησαυροφύλακας όλου του πλούτου της Θεότητος, αλλά και ο διαμοιραστής σε όλους, αγγέλους και ανθρώπους, όλων των υπερφυσικών ελλάμψεων και πνευματικών χαρισμάτων που δίνονται από τον Θεό στην κτίση».

Πράγματι αγαπητοί μου αδελφοί, η Παναγία μας είναι ο διαμοιραστής σε όλους μας.

Η Παναγία μας, ως μεσίτρια του Ουρανού και της γης, είναι αυτή που κατεξοχήν μας διδάσκει και ανοίγει δρόμους. Ανοίγει δρόμους πνευματικούς και αισιόδοξους. Ανοίγει δρόμους κοινωνίας και αντοχής. Ανοίγει διελεύσεις στα αδιέξοδα και καθετί απροσπέλαστο και ανέφικτο, στη μεσιτεία της γίνεται εφικτό και προσπελάσιμο..

Γι' αυτό τον λόγο, ο ίδιος ο Άγιος, ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης μας συμβουλεύει λέγοντας: «Βλέποντας την εικόνα της Παναγίας, αφιέρωσε την καρδιά σου σε Αυτήν που Βασιλεύει στον Παράδεισο και ευχαρίστησέ Την, γιατί στάθηκε πάντα έτοιμη στο θέλημα του Θεού και γιατί δεν λείπει στον Αόρατο τον πόλεμο η προστασία και η βοήθειά Της. Δεν υπάρχει κανένας που να επικαλεστεί την Παναγία με πίστη και να μη τον ακούσει με ευσπλαχνία» τελειώνει ο Άγιος.

Αδελφοί μου,

Η Παναγία μάς ανοίγει δρόμους!!

Η Παναγία προεικονίζεται ως ολόφωτη νεφέλη και ως πύρινος στύλος, που φώτιζαν τους Ισραηλίτες ημέρα και νύχτα «δείξαι αυτοίς την οδόν» προς την γη της επαγγελίας.

Η Παναγία παραμένει ως ολόφωτη νεφέλη και πύρινος στύλος στη ζωή μας, διότι μάς χαράζει και μας φωτίζει τον δρόμο προς την Βασιλεία του Θεού.

Η Παναγία προεικονίζεται στη σκηνή του Πατριάρχου Αβραάμ, διότι κατεσκήνωσε σε Αυτή ο Λόγος του Θεού.

Η Παναγία προεικονίζεται στην Κιβωτό του Νώε, καθώς φυλά στα σπλάχνα Της τον Μεσσία Χριστό και ονομάζεται από τον Προφήτη Δαβίδ Κιβωτός: «Ανάστηθι Κύριε, εις την ανάπαυσίν Σου, συ Κύριε και η Κιβωτός του Αγιάσματος Σου».

Η Παναγία προεικονίζεται καιομένη και μη καταφλεγόμενη βάτος, καθότι ως άλλη βάτος ακατάφλεκτη κράτησε μέσα της «το καταναλίσκον πυρ της Θεότητας» χωρίς να καταστραφεί η παρθενία Της• και ο προφήτης Δαβίδ την κατονομάζει ως γη: «Αλήθεια εκ της γης ανέτειλε και δικαιοσύνη εκ του Ουρανού διέκοψεν».

Η Παναγία μας προεικονίζεται ως γη, και υποδεικνύεται ως γη Αγία από τον ίδιο τον Θεό: «Μωυσή, Μωυσή, ο γαρ τόπος εν ω έστηκας, γη Αγία εστί».

Μία γη Αγία, που είναι κατάσπαρτη από δρόμους, τους οποίους διανοίγει για την ωφέλειά μας, για την μετάνοιά μας, για την εν Χριστώ μαθητεία μας και την σωτηρία μας.

Μας καλεί, Αυτή η νοητή Εδέμ, να διαλέξουμε τον δρόμο που μας ταιριάζει, ώστε να συναντήσουμε μέσα στους κόλπους της τον Νέο Αδάμ, τον Χριστό και Υιό Της και Λυτρωτή μας.

Ας δούμε λοιπόν, με το φως που χαριτώνει τα βήματα της Υπεραγίας Θεοτόκου, πέντε από τους δρόμους που μας προσφέρει για την χαρά μας και την χαρίτωσή μας από τον Κύριό μας.

Η Υπεραγία Θεοτόκος μας ανοίγει τον σωτήριο δρόμο της Σιωπής και της Ησυχίας.

Η Κυρία Θεοτόκος διακονώντας το σωτηριολογικό σχέδιο του Θεού, αναθρέφεται στα Άγια των Αγίων, ζει ως ησυχάστρια και χαριτώνεται ως πρόσωπο πνευματικής τελειώσεως, ως πρότυπο προς μίμηση (με τις αρετές της εκούσιας ησυχίας και της σιωπής) ως κτήμα και δωρεά όλων ανεξαρτήτως των πιστών και αναμφίβολα των μοναχών και των μοναζουσών.

Η Παναγία, μεγαλώνοντας στα Άγια των Αγίων, έκανε παιχνίδι και έκφρασή Της την ησυχαστική εκφραστικότητα, διάβηκε τον δρόμο της τελείας αγνότητας και έζησε εν Χάριτι συνομιλώντας με τα ουράνια πνεύματα, καταξιώνοντας την ύπαρξή Της μέσα στην μυστική θεοκοινωνία.

Πολύ όμορφα, ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο οποίος είχε αγαπήσει από παιδική ηλικία την ησυχαστική ζωή, μας λέγει: «Αγάπα ησυχίαν, ένθα κρείττον λόγου το σιωπάν». «Να αγαπάς την ησυχία, όπου η σιωπή θεωρείται ανώτερη από τον λόγο (Λόγου ΛΒ! Περί ευταξίας).

Γί αυτό, ο ίδιος Άγιος, μιλώντας για την ησυχία, συμπληρώνει και λέγει: «Την θαύμασα ιδιαιτέρως, ως συνεργόν και μητέρα της Θείας αναβάσεως και θεοποιόν».

Πράγματι αδελφοί μου,

Η μητέρα του Θεού, η αιειάρθενος Μαρία γίνεται μητέρα και συνεργός της αναβάσεως προς τον Υιό της και η ησυχία Της θεοποιεί τα βήματά μας προς την μεγάλη αυτή δωρεά του ουρανού σε εμάς με την ησυχία και την κατά Χριστόν σιωπή.

Και συνεχίζει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγοντας ότι με την σιωπή επικρατούμε στα Πάθη. Ειδικότερα λέει: «Διακόπτουμε τον λόγο μαθαίνοντας να λέμε όσα πρέπει και αρκούμαστε να κυριαρχούμε στα πάθη μας. Αν κανένας το παραδεχτεί έχει καλώς. Διαφορετικά, και αυτό είναι το κέρδος της σιωπής, να μην δίνεις καμία απόκριση στους πολλούς» (Επιστολή ΡΗ' Κλυδωνίω)

Μας διδάσκει η Παναγία μας την πνευματική βιοτή, με τις αρετές της ησυχίας και της σιωπής, αρετές που έζησε από κοιλίας μητρός, από τα τρία της χρόνια στα Άγια των Αγίων και όπως περιγράφει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός: «... εις τους χρόνους τους δώδεκα, όπου έκαμεν εκεί η Θεοτόκος ο Αρχάγγελος Γαβριήλ της έφερνε τροφή ουράνιον... μηδέ εύγαινεν έξω η Παναγία ουδεποσώς• εκεί δε επέρασε τους δώδεκα χρόνους, συντυχαίνοντας και συνομιλώντας με τους Αγγέλους...».

Η Υπεραγία Θεοτόκος μας ανοίγει τον σωτήριο δρόμο της υπακοής και της ταπεινώσεως.

Ο Αδάμ και η Εύα, με την παρακοή τους, έκλεισαν την Θύρα του Παραδείσου.

Η Νέα Εύα, η Παναγία μας, προπορεύεται στην ανθρώπινη ιστορία με την υπακοή Της, διαλύει τα δεσμά της υπερηφάνειας των πρωτόπλαστων και με ταπεινώση διακονεί το σχέδιο της Θείας Οικονομίας, ώστε ο Θεός να φορέσει σάρκα.

«Η παρθενομήτωρ αυτή μόνη μεθόριον εστί κτιστής και ακτίστου φύσεως» κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά.

Ο Αρχάγγελος Γαβριήλ απευθύνεται σ' Αυτήν λέγοντάς της: «Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά Σού». Και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος emphaticά μας τονίζει: «... Από κει που εμφανίστηκε ο Θάνατος, από εκεί μπήκε η ζωή... Θα γίνεις μητέρα αυτού που καταδίκασε και λύτρωσε τον άνθρωπο... Χαίρε ο ζωντανός Ναός του Θεού... Χαίρε, συ που είσαι εξίσου κατοικία ουρανού και γης. Χαίρε ευρύχωρε τότε της απόρρητης φύσης».

Το μυστήριο του Ευαγγελισμού, αδελφοί μου, μέσα στο μυστήριο της υπακοής και της ταπεινώσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, κυοφορείται και μας δίνει καρπούς άφθονους, ώστε η υπακοή να χαρακτηρίζεται στην πατερική διδασκαλία «προτιμότερη από την διδασκαλία» και η ταπείνωση «αρίστη οδός υψώσεως».

Η Υπεραγία Θεοτόκος μας ανοίγει τον σωτήριο δρόμο της Υπομονής.

Η Παναγία μας, η Χώρα του Αχωρήτου Θεού, όπως μας πληροφορεί ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Λουκάς, έβλεπε ότι «ο Ιησούς προέκοπτεν εις σοφίαν και ηλικίαν και χάριν παρά Θεώ και ανθρώποις (Λουκά Β, 52) και «...εφύλαττε πάντας τους λόγους τούτους εν τη καρδιά αυτής». (Λουκά Β, 51)

Η Παναγία Ευαγγελιζόμενη γνωρίζει, και με ταπείνωση, σιωπά και υπομένει.

Η Παναγία αναζητώντας τον δωδεκαετή Κύριο, θαυμάζει και σιωπά, κατανοεί το ακατανόητο γεγονός, την διδασκαλία του Υιού της και Θεού Της και κάνοντας υπακοή υπομένει τις ημέρες και τους χρόνους έως ότου Εκείνος αρχίσει το απολυτρωτικό Του έργο.

Ακόμη και στην πρώτη Του θαυματουργία, στον Γάμο της Κανά, ο Κύριος της ζητά σιωπή, ησυχία, υπακοή και υπομονή, λέγοντάς της: «...τι εμοί και σοί γυναίκα; Ούπω ήκει η ώρα μου» (Ιωανν Β- 5). «Τι σχέση έχουμε εγώ και εσύ γυναίκα; Ακόμα δεν έχει έρθει η ώρα μου». Για να απαντήσει αμέσως Εκείνη με πίστη και εμπιστοσύνη: «ό,τι αν λέγη υμίν, παύσατε». (Ιωανν Β, 6). «Ό,τι σας λέει, κάντε»..

Η Υπεραγία Θεοτόκος μας ανοίγει τον σωτήριο δρόμο του πόνου και του σωτηρίου τρόπου της διελεύσεώς του.

Σε αυτήν, κατά την ώρα της Υπαπαντής, της προφητεύτηκε ότι «και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία, όπως αν αποκαλυφθώσι εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί.» (Λουκ Β- 35).

Αυτή η προφητεία του Αγίου Συμεών, αναφέρεται στον πόνο της Θεοτόκου, όταν θα έβλεπε τον Υιό Της και Θεό Της, επάνω στον σταυρό.

Αυτή η ρομφαία που θα διαπεράσει την ψυχή της Παναγίας κατά τον σταυρικό θάνατο του Χριστού, θα αποκαλύψει διαλογισμούς πολλών ανθρώπων, που βρίσκονται κρυμμένοι στην καρδιά τους.

Η Παναγία δεν υπέφερε κατά την Γέννηση του Θεανθρώπου, υπέφερε όμως κατά την Θεία Σταύρωσή Του και έρχεται αντιμέτωπη με την απαξίωσή Του, τον χλευασμό Του, την εγκατάλειψή Του καθώς και την μεταμέλεια ορισμένων μπροστά στα θεϊκά Σημάδια Του.

Η Παναγία διάβηκε τον δρόμο του πόνου και μας διδάσκει τον τρόπο της διελεύσεώς Του, όπως η πατερική Θεολογία μας συγκεφαλαιώνει διά στόματος Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος.

«Η θεληματική υπομονή όλων των θλιβερών πραγμάτων μας οδηγεί στην μετάνοια».

Και σε αυτήν την πολυπόθητη ειλικρινή εν Χριστώ μετάνοια μας καλεί η αντοχή στο διδακτικό πόνο της Παναγίας μητέρας μας, ώστε, όπως εκείνη η «δούλη Κυρίου» δεν απελπίστηκε, αλλά με πίστη και με εμπιστοσύνη σήκωσε την οδύνη και την θλίψη της, ερμηνεύοντας με σιωπή και ταπείνωση το σχέδιο του Δημιουργού, έτσι και εμείς, αδελφοί μου, να αντιμετωπίζουμε τις θλίψεις και τις αδικίες της ζωής, τους ποικίλους πειρασμούς και τις πολλές εστίες πόνου και πένθους.

Η ακλόνητη πίστη μας και η θεληματική υπομονή όλων των θλίψεων, θα μας οδηγήσει στο φως της μετάνοιας, στην κοινωνία με τον Θεό και Σωτήρα μας.

Τέλος, αδελφοί μου, η Υπεραγία Θεοτόκος μάς οδηγεί από τον δρόμο του θανάτου, στην θέα προς τη ζωή.

Στο Πανάγιο πρόσωπο της Θεοτόκου «ενίκηται της φύσεως οι όροι»... «ως ζώην Μητέρα, προς την ζώην μετέστηκεν»

Η Αειπάρθετος Μαρία γέννησε την πηγή της ζωής και μεταφέρεται διά μέσου του θανάτου προς την ζωή!

Η σωματική της υλικότητα αφθαρτοποιείται και η πνευματική της υπόσταση χαριτώνεται• το σώμα Της, μετά την κοίμησή Της, μετέστη και όπως αναφωνεί ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός «η πηγή της ζωής προς την ζωή διά μέσου του θανάτου μεταγεται».

Αυτές τις ημέρες, αγαπητοί μου, η ύπαρξή μας θα πλημμυρίσει από συναισθήματα και θείες εμπνεύσεις ψάλλοντας το απολυτικό της Κοιμήσεως της Παναγίας μας.

«Εν τη κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε». Αυτό είναι το βίωμα της δισχιλιετούς εκκλησιαστικής μας ζωής. Η Παναγία δεν μας εγκατέλειψε. Αυτή είναι η εμπειρία του Γένους των Χριστιανών.

Είναι η προστάτιδά μας! Κυοφόρησε τον Αχώρητο Θεό, δέχθηκε το άγγελμα της Αναστάσεώς Του, τρεις ημέρες μετά την μακαρία κοίμησή Της μετέστη στην πληρότητα που προσδοκούμε όλοι οι πιστοί, ως «μετά θάνατον ζώσα» και παραμένει μεσίτρια και έφορος όλων των Χριστιανών.

Μας άνοιξε και μας φωτίζει τους δρόμους κοινωνίας με τον Θεό, με τις Χάρες της, με την ησυχία και την σιωπή Της, με την υπακοή και την ταπείνωσή Της, με την υπομονή και την καρτερικότητά Της στον πόνο και στις θλίψεις, με την αταλάντευτη πίστη της στον Υιό Της και Θεό μας, με τον αδιαπραγμάτευτο σταθερό προσανατολισμό της στον δρόμο της Αιωνίου Ζωής.

Αυτό είναι το βίωμα του Γένους των Χριστιανών• και για ένα άλλο Γένος, το Γένος των Ελλήνων, που σχεδόν καθ' ολοκληρία εμπεριέχεται στο πρώτο, αποκτά μία ιδιαίτερη θέση η μορφή και η δύναμη που αποπνέει το πρόσωπο της Παναγίας μας.

Σεβασμιώτατε,

Εφέτος εορτάζουμε και τιμούμε την συμπλήρωση 200 χρόνων από την Εθνική Παλιγγενεσία, από την Επανάσταση των Προγόνων μας Ελλήνων κατά το έτος 1821.

Τιμούμε και καταθέτουμε φόρο τιμής στις υπόδουλες γενεές των τετρακοσίων και πλέον χρόνων σκλαβιάς που αγωνίστηκαν και η πλειονότητα αυτών άντεξε με ηρωικό φρόνημα τον εξευτελισμό, τα σκλαβοπάζαρα, το παιδομάζωμα, αρνήθηκε τον εξισλαμισμό• μιας και η αλλαγή του θρησκευάτος εσήμαινε και την αλλαγή της εθνικής συνειδήσεως.

Τιμούμε και καταθέτουμε φόρο τιμής και σεβασμού στις γενεές εκείνες που αντιστάθηκαν γιατί γνώριζαν μυστικά και βιωματικά τους δρόμους που προαναφέραμε. Επίσης, τιμούμε όλους τους Αγωνιστές του 1821.

Όλες αυτές οι γενεές έδωσαν πάνω από 70 αιματοβαμμένα αποτυχημένα επαναστατικά κινήματα έως το 1821. Έδωσαν νέφη νεομαρτύρων, εθνομαρτύρων και εθνοϊερομαρτύρων.

Παράλληλα, έδωσαν, μέσα από το εσχάτως πολεμούμενο, υπαρκτό κρυφό σχολειό των χρόνων της σκλαβιάς, την μαρτυρία ότι το ψαλτήρι και το Ευαγγέλιο κράτησαν το ήθος αδούλωτο και το Πανάγιο πρόσωπο της Παναγίας μας γαλουχούσε τους υπόδουλους στην τουρκική σπάθη προγόνους μας, στην ταπείνωση και στην εγρήγορση, στην ησυχία και στην διατήρηση των ζείδωρων ιστορικών αληθειών του Γένους μας, στην υπομονή του πόνου της σκλαβιάς και στην ενατένιση της Εθνικής Αναστάσεως μετά την Εθνική Σταύρωση και την οδύνη της ανελευθερίας του θανάτου.

Η Παναγία, για ακόμη μία φορά, είναι η ελπίς των απελπισμένων, είναι το δένδρον το αγλαόκαρπον, εξ ου τρέφονται οι πεινασμένοι και καταπιεσμένοι πιστοί Έλληνες και παραμένει γι' αυτούς, αναμφίβολον καύχημα.

Η Παναγία, για μία ακόμη φορά βοηθά τους αδικημένους, προστατεύει τους απελπισμένους Έλληνες, που καταφεύγουν σε Εκείνη επιζητώντας σωτηρία από τους πολλούς συνεχόμενους πειρασμούς ένεκα της δουλείας.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, όπως μας γνωρίζουν οι αδιάψευστες ιστορικές πηγές, ορίζεται τον μήνα Οκτώβριο του 1820 από τους προεξάρχοντες της Φιλικής Εταιρείας και υπογράφεται από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη ότι η έναρξη της Επανάστασεως θα γίνει την ημέρα του Ευαγγελισμού του έτους 1821. Αυτή η μαρτυρία επιβεβαιώνεται στη «Σύσκεψη της Βοστίτσας».

Αυτή η μαρτυρία διασώζεται και από τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη και από τον Ιωάννη Μακρυγιάννη. Επαναστατικές εξεγέρσεις, οι οποίες έλαβαν χώρα νωρίτερα, δεν αποδυναμώνουν την βούληση των Αγωνιστών, αντιθέτως μάλιστα, κάνουν πιο έκδηλο το οριζόμενο.

Η μεγάλη Εορτή του Ευαγγελισμού του Γένους των Χριστιανών, με το χαρμόσυνο άγγελμα της υπακοής της Παναγίας και της Ενανθρωπήσεως του Θεού, γίνεται διπλή μεγάλη Εορτή για το Γένος των αδικημένων σκλάβων Ελλήνων, με το χαρμόσυνο άγγελμα της Εθνεγερσίας.

Η ανυπόφορη δουλεία θα ελάμβανε τέλος, διότι πάντοτε ο Ελληνισμός έστρεφε το βλέμμα του «στης Υπερμάχου Στρατηγού τα Νικητήρια» ακόμη και στις μεγάλες οδύνες της διχόνοιάς του, είχε την πίστη του στον Χριστό και στην Παναγία, ως σημείο ενώσεως, μετάνοιας και ειρηνεύσεως.

Λέγει χαρακτηριστικά ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης: «Όταν αποφασίσαμε να κάμωμε την Επανάσταση, δεν εσυλλογισθήκαμε ούτε πόσοι είμεθα ούτε πως δεν έχομε άρματα ούτε ότι οι Τούρκοι εβαστούσαν τα κάστρα και τας πόλεις ούτε κανέναν φρόνιμο μας είπε «πού πάτε εδώ να πολεμήσετε με σιταροκάραβα βατσέλα», αλλά ως μία βροχή έπεσε εις όλους μας η επιθυμία της ελευθερίας μας, και όλοι, και ο κλήρος μας και οι προεστοί και οι καπεταναίοι και οι πεπαιδευμένοι και οι έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι εσυμφωνήσαμε εις αυτό το σκοπό και εκάμαμε την Επανάσταση.».

Για να συμπληρώσει: «ο Θεός υπέγραψε την Ελευθερία της Ελλάδος και δεν παίρνει πίσω την υπογραφή Του».

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, τηρώντας τις νηστείες του Εκκλησιαστικού Εορτολογίου έκαμε με τα παλικάρια του τον αγώνα πάνοπλος από πίστη και θάρρος, ελπίδα και δύναμη, έχοντας καθημερινά στραμμένη την προσευχή του προς την Υπεραγία Θεοτόκο.

Μαζί με αυτόν και άλλοι, άγνωστοι και γνωστοί αγωνιστές της Επανάστασεως, ρίχνονται στον αγώνα με αυτά τα πιστεύματα, κάνοντας τα τάματά τους στην Παναγία και εκπληρώνοντάς τα!

Ας θυμηθούμε, μαζί με τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τον Κωνσταντίνο Κανάρη, τον Ιωάννη Μακρυγιάννη, τον Γεώργιο Σαχτούρη και αυτόν τον Γεώργιο Καραϊσκάκη, ο οποίος ανακαίνισε την Παναγία την Προυσιώτισσα.

Ας μνημονεύσουμε τον Ιωάννη Καποδίστρια, ο οποίος είχε πάντοτε μία εικόνα της Παναγίας μαζί του, έχοντας ζήσει θαύμα απ' Αυτή σε νεαρή ηλικία.

Ας ταξιδέψουμε σε ένα άλλο αιγαιοπελαγίτικο νησί, αυτό της Τήνου και ας δούμε ακόμη και σήμερα, πολλά ενθυμήματα και τάματα του Αγώνος των Επαναστατημένων Ελλήνων του 1821, όπου κατά Θεία Παραχώρηση, στις 30 Ιανουαρίου του έτους 1823 βρέθηκε με υπόδειξη της Παναγίας το τίμιο εικόνισμά Της και Αυτή ένωσε για ακόμη μια φορά τους Έλληνες, αναζωπυρώνοντας την ελπίδα και το όραμά τους για Ελευθερία.

Και εδώ, στα όρια της Ιεράς και Ιστορικής Μητροπόλεως Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης φυλάσσονται πολλά ενθυμήματα του Ένδοξου Αγώνα της Παλιγγενεσίας του Γένους μας. Και σε αυτά, κυρίαρχη θέση έχει η καρδιά ενός άλλου μεγάλου αγωνιστή, του Ανδρέα Μιαούλη.

Ανώνυμοι και Επώνυμοι Αγωνιστές, Αρχιερείς, ιερείς, μοναχοί, μοναχές, οπλαρχηγοί, ναυτικοί, αρματολοί, όλοι ενωμένοι μέσα στα νερά της Ορθοδοξίας υπερασπίστηκαν τα Εθνικά δίκαια του αγώνα, ώστε τα έργα τους να καταδεικνύουν την σύνδεση του Ελληνισμού με την Παναγία.

Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοί πατέρες,

Αγαπητοί αδελφοί,

Η Υπεραγία Θεοτόκος ως Προστάτιδα του Γένους των Χριστιανών και ως Προστάτιδα του Γένους των Ελλήνων, άνοιξε και διατηρεί δρόμους κοινωνίας και αυτοσυνειδησίας, δρόμους πολυεπίπεδης ωφέλειας και ευλογίας.

Εύχομαι ταπεινά και ολόκαρδα σε όλους μας αυτή η πολυεδρική ωφέλεια να είναι πάντα διακριτή στον ορίζοντα της υπάρξεώς μας, ώστε η Χάρη και η Πρεσβεία Της να γίνεται επιστηριγμός και βακτηρία στα καλά έργα της ζωής μας.

Επίσης, επιτρέψτε μου να ευχηθώ υϊκώς στον Σεπτό Ποιμενάρχη σας, η ευλογία της Υπεραγίας Θεοτόκου να ενδυναμώνει το πλούσιο πνευματικό του έργο προς ωφέλεια όλου του πληρώματος της τοπικής Εκκλησίας.

Σεβασμιώτατε,

Σας ευχαριστώ εκ βάθους καρδιάς για την τιμή της προσκλήσεως, ώστε σήμερα και αύριο να λειτουργήσω πλησίον Σας και να μοιρασθώ αυτές τις σκέψεις με Εσάς και το ευλογημένο ποίμνιό Σας.

Είναι αλήθεια ότι και Εσείς και κατά την εικοσαετή και πλέον Αρχιερατική Σας προσφορά, ανοίξατε δρόμους χαράς και προόδου για την Ιερά Σας Μητρόπολη.

Εμπνέετε τους Ιερείς Σας, το ποίμνιό Σας. Είσαστε φιλομόναχος και εκδαπανάτε τον εαυτό σας για τις πολλές και εκλεκτές μοναχικές αδελφότητες της Εκκλησιαστικής Επαρχίας Σας, κάνετε σημαντικές παρεμβάσεις και με το εγνωσμένο ήθος και το κύρος Σας επιτυγχάνετε ό,τι Σας αναθέτει η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος προς ωφέλεια των δικαίων της και του πληρώματός της.

Ταπεινά εύχομαι επί μακρόν να φωτίζετε και να ανοίγετε δρόμους σωτηρίας για όλο το ευλογημένο ποίμνιό Σας.

Αγαπητοί μου, με το καλό να εορτάσουμε την Κοίμηση της Παναγίας μας,

Σας ευχαριστώ.